

Θερμοπύλες

Θερμοπύλες

Τιμή σ' εκείνους όπου στην ζωή των
ώρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες.
Ποτέ από το χρέος μη κινούντες·
δίκαιοι κ' ίσιοι σ' όλες των τες πράξεις,
αλλά με λύπη κιόλας κ' ευσπλαχνία·
γενναίοι οσάκις είναι πλούσιοι, κι όταν
είναι πτωχοί, πάλ' εις μικρόν γενναίοι,
πάλι συντρέχοντες όσο μπορούνε·
πάντοτε την αλήθεια ομιλούντες,
πλην χωρίς μίσος για τους ψευδομένους.

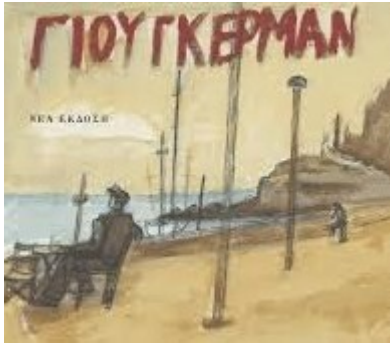
Και περισσότερη τιμή τούς πρέπει
όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν)
πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος,
κ' οι Μήδοι επί τέλους θα διαβούνε.

Κ. Π. Καβάφης

(Από τα *Ποιήματα 1897-1933*, Ίκαρος 1984)

Από το μυθιστόρημα του Μ.
Καραγάτση «Ο Γιούγκερμαν και τα

ΣΤΕΡΝΑ ΤΟΥ»

Η κάμαρα ήταν μικρή, βρώμικη, μ' ένα παράθυρο που βλεπε στο λιμάνι. Από τα στρωσίδια των κρεβατιών, τα συρτάρια των ντουλαπιών, από παντού, αναδινόταν δυσοσμία αποκρουστική• ωσάν οι πόροι των πραγμάτων να είχαν κορεσθεί από την ακαθαρσία των αμέτρητων ανθρώπων που έζησαν ανάμεσά τους.

Ο άνδρας σηκώθηκε απ' το κρεβάτι, ύστερ' από λίγων ωρών ανήσυχο ύπνο. Κοίταξε το ρολόι: έξι και δέκα. Ζήτημα αν κοιμήθηκε τέσσερες ώρες, μέσα σε ξαφνιάσματα, βραχνάδες και ταχυκαρδίες. Στο πλαϊνό κρεβάτι κοιμόταν η κοπέλα. Καθώς ήταν πεσμένη μπρούμυτα, ό όγκος των καστανών μαλλιών της σχημάτιζ' ένα μουντό λεκέ στο λευκό προσκέφαλο. Κάτω απ' τα σκεπάσματα, μόλις ξεπρόβαλλε το λιγνό της κορμί. Η ανάσα της αντηχούσε αργή και ρυθμική.

Καθώς στάθηκε ορθός, του ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι και τον ζάλισε. Ήταν η κούραση, ο εκνευρισμός, ο κακός ύπνος. Για μια στιγμή, ένιωσε την καρδιά του άρρυθμη, τα πόδια του κομμένα. Θόλωσαν τα μάτια του. Προχώρησε σκουντουφλώντας κι άνοιξε το παράθυρο.

Ο Πειραιάς ήταν βυθισμένος στο σκοτάδι. Πίσω από την Πειραιϊκή, μόλις άρχιζε να χαράζει η αργοπορεμένη ανοιξιάτικη αυγή• κάτι σαν ασπρουλό ξεθώριασμα στο κατράμι της συννεφιάς. Κι έβρεχε, έβρεχε η ίδια ψιλοβροχή, που είχε αρχίσει από τα μεσάνυχτα. Κάτω στον δρόμο, ακουγόταν η περπατησιά των εργατικών, που βιάζονταν να παν στη δουλειά τους. Που και που καμιά κουβέντα αντηχούσε, ξεκάθαρη μες στην ησυχία. Στη γωνιά ένας σαλεπιτζής, τυλιγμένος στη νιτσεράδα του, περίμενε υπομονετικά τους πελάτες του. Το μικρό φανάρι του έριχνε μια πεθαμένη λάμψη στη λάσπη του πεζοδρομίου.

Ακούμπησε το καυτό μέτωπό του στο ψυχρό τζάμι κι ατένιζε το κοιμισμένο λιμάνι. Δεν συλλογιόταν τίποτα. Το βούλιαγμα στην πρόσκαιρη ανοησία του' φερε μια παρηγοριά. Κοίταζε τον ουρανό, που σιγοξαστέρωνε κατά την Ανατολή• τα νερά του λιμανιού, που η μαυράδα τους έπαιρνε τόνους σταχτωπούς• τα βαπόρια, που άρχιζαννα ξεχωρίζουν μες στο ερχόμενο φως. Ξυπνούσε το λιμάνι, για την καθημερινή του ζωή• άρχισε ν' αργοσαλεύει, να ψευτοβουίζει, σα να τανυόταν ζαβλακωμένο ακόμα από ύπνο βαρύ. Ένα ρυμουλκό σφύριξε• μια τσιμινιέρα στεφανώθηκε άσπρη στήμη• δυο μαούνες έσχιζαν με νωχέλεια τα σταχτωπά νερά. Στην προκουμαία μαζευτόταν κόσμος: χαμάληδες, βαρκάρηδες, ναυτικοί, μαουνιέρηδες, αλήτες• κι άλλοι άνθρωποι του λιμανιού, σκοτεινόχρωμοι,

κακοσουλούπωτοι, νωθροί, βρεμένοι ως το κόκαλο, πουντιασμένοι, νωθροί ακόμα απ' τον αχόρταστο ύπνο τους.

(απόσπασμα από το Κεφάλαιο Ε΄: “Βροχή κι απόβροχο σ’ ένα πειραιώτικο ξενοδοχείο” του μυθιστορήματος του **M. Καραγάτση** «Ο Γιούγκερμαν και τα στερνά του», Εκδόσεις: Βιβλιοπωλείον της Εστίας)